

המקור בנים

בס"ד גליון לה' פרשת נשא וחג השבועות ה'תשע"ט

גליון שבועי להניחי הישיבות בני התורה המקורנים לאורו של רבינו הקדוש מוהר"ן מברסלב זיע"א

מאמדי בפנימיות הפרשה, משרשי הדברים עד לעובדא ולמעשה

הדשרני קרבתי

~ נשא ושבועות - חתן וכלה ~

מעלתם, והכהנים נכנסו לעבודת הקודש. אמנם הכהנים צריכים סיוע ועזרה, ולשם כך על הבכורות להביא תחתם את הלויים שסייעו לכהנים.

והגדרת הלויים היא 'סיוע לכהנים'. כלומר, את עצם העבודה עושים הכהנים, וכל 'הנלווה' לזה - עושים הלויים ונלכך נקראים 'לויים' על שם שהם 'נלווים'. דהיינו: שירה בעת הקרבנות, שמירה על בית המקדש, ונשיאת המשכן ממקום למקום.

וגם בזמן הזה שאין לנו בית המקדש, יש ללויים תפקיד לסייע לכהנים, וכגון בברכת כהנים שהלוי נוטל ידי הכהן. ומחמת כן הוא מקבל גם כן קצת מתנות - מעשר ראשון; ויש גם דין שהלוי עולה שני לתורה.

ב. **פמימות המצוות:** בדברי הרמב"ן מבואר שאחר קידוש המחנות - הוזהרו לשלח את הטמאים, וכמו כן הופרדו הערב-רב [שאינם בכלל 'למשפחותם לבית אבותם'] שהם 'הגרים' ולכן התבאר פרשת אשם מעילות בנודע לגר שמת ואין לו יורשים.

ומחמת שיוהמו ישראל 'למשפחותם לבית אבותם' - הזכיר פרשת מוטה, שעל ידי זה נעשים ממזרים שאינם מתייחסים לאבותם. ולהיפך, ביאר פרשת הנזיר שמפריש עצמו ממחנה ישראל להיכנס יותר לתוך הקדושה.

וברכת כהנים נסמכה להקמת המשכן, כי עיקר ברכת כהנים היא בבית המקדש, כמו שהיה בהקמת המשכן שנשא אהרן ידיו אל העם ויברכם, וכמבואר בחז"ל שבבית המקדש היו מברכים בשם המפורש ובכת אחת, מה שאין כן בשאר מקומות שהוא בשם הכינוי ובחלוקה לשלש ברכות.

ביאור הפנימיות

מבואר בזוהר הקדוש שהכהן הוא מצד החסד, והלוי הוא מצד הגבורה. וכן מבואר במדרש - שהלוי משמש את הכהן כמו אשה שמשמשת לבעלה, וגם בזה מבואר בזוהר הקדוש שהאיש הוא מצד החסד והאשה מצד הגבורה. ועל ידי שהאשה משמשת את בעלה והלוי את הכהן - נכלל הגבורה בחסדים. הבנת העניין תבאר לעובדא ולמעשה, על פי המבואר בליקוטי מוהר"ן (סימן נא), וכדלהלן.

המצב הסותר - שמוכרח להיות

השם יתברך ברא את העולם - כדי שיהיה מי שיהנה מאורו וטובו. אמנם בריאת העולם הייתה על ידי 'הלל הפנוי' - דהיינו שצמצם ומילק את אורו, ופינה מקום שכביכול 'פנוי' מאורו, וכך נברא העולם. נמצא שיש כאן דבר והיפוכו; כי העולם נברא כדי 'לגלות' את האור, ולמעשה הבריאה הייתה ע"י 'צמצום' האור.

וכך באמת כל העולם מורכב מדבר והיפוכו. מצד אחד יש אמת ומצד שני יש כנגדו שקר, מצד אחד יש שפע ומצד שני יש צמצום, מצד אחד יש אור ומצד שני יש חושך. וכן בכל דבר.

והנה דוגמא פשוטה: כשרוצים למלאות משקה, צריך לקחת כוס. והרי יש כאן סתירה: מצד אחד רוצים 'למלאות' - דהיינו להשפיע שפע, ומצד שני, יש

פרשת נשא היא הפרשה השניה בסדר במדבר, והיא המשך לפרשת במדבר. בפרשת במדבר מבואר מניין בני ישראל לשכמתיהם, וסדר הדגלים סביב המשכן. ובנוסף מבואר מניין הלויים וסדר חנייתם סביב המשכן. בפרשה זאת ממשיכה התורה לעסוק במניין בני לוי וסדר עבודתם.

בהמשך הפרשה מבוארים עוד כמה מצוות; מצות שילוח הטמאים, וקרבן אשם מעילות. וכן מצות בדיקת מוטה, ודיני הנזיר. ולאחר מכן פרשת ברכת כהנים והנוכת המשכן עם קרבנות הנשיאים. ובפשוט נראה שאין שייכות בין העניינים. ואדרבה, נראה כאילו המצוות הללו 'מפסיקות' בין סדר הדגלים והניית הלויים - לבין פרשת הנוכת המשכן, ששייכים זה לזה.

אמנם בוודאי שיש שייכות בין הדברים, הן בדרך הפשט והן בדרך הפנימיות. ולשם כך יש להבין מהו עניין 'הלויים'; שמצד אחד אינם כהנים - שעובדים בבית המקדש, ויש להם מצוות מיוחדות ומתנות כהונה, ומצד שני אינם ישראלים, ובזה נבין סדר הפרשיות, וכן יסודות לעבודת ה'.

פרשה זו באה לעולם יחד עם חג השבועות - לאחריו או לפניו, וכפי הנראה שיש בזה שייכות לקבלת התורה וכמו קריאת פרשת בחוקותי ופרשת במדבר, שנקראים תמיד בסמיכות לחג השבועות, ומבואר בחז"ל מעם העניין. ועל פי היסודות הנזכרים, נוכל להבין גם עניין זה בעז"ה, וכפי שיתבאר להלן.

התמיהות שבפרשה

א. מדוע נמנו הלויים לבדם, ומדוע הם חונים לבדם סביבות המשכן - ולא ביחד עם כל ישראל. ואם הם נתקדשו כמו הכהנים, מדוע אינם כמו הכהנים שיש להם איסורים מיוחדים, ומתנות כהונה מיוחדות. ובקיצור: מה מהותם של הלויים ומה תפקידם.

ב. מדוע נחלקו הלויים לשלשה חלקים; קהת, גרשון ומררי. שאינם רק חלוקה של משפחות אלא חלוקה מהותית, שכל אחד יש לו סוג עבודה אחרת במישאות [קהת - כלי המקדש, גרשון - הדברים העשויים מברז, מררי - הקרשים ושאר הדברים הכבדים].

וביותר פלא, שבני קהת נחלקו לעצמם מבני גרשון ומררי. הן בפירוט עבודתם; שבני קהת כתובים בסוף פרשת במדבר, ובני גרשון ומררי בפרשת נשא. והן בפירוט מניינם [מבין שלשים עד בן המישים], שבני קהת כתובים בפרשה בפני עצמה, ובני גרשון ומררי יחד בפרשה בפני עצמה.

ג. הלויים היה להם שלשה מיני עבודות; שמירה, שירה ומשא. מה מהותה של כל עבודה, ומדוע שלשתם ניתנו ללויים, והאם יש שייכות בין העבודות.

ד. מה עניינם של המצוות הנוספות שנכתבו בפרשה; שילוח טמאים, אשם מעילות, פרשת מוטה ונזיר, וברכת כהנים. ומדוע הם מפסיקים בין מניין בני ישראל והלויים לבין פרשת הנוכת המשכן וקרבנות הנשיאים.

ביאור הפשט

א. **עניין הלויים:** הבכורות שייכים להשם יתברך, מחמת שפדה אותם מהמצרים. והם צריכים לשמש במקדש ולהקריב הקרבנות. אלא שהם אבדו את

את הכוס שאומר 'אל תמלא'. שהרי כל הדפנות שלו והקרקעית שלו, אינם מניחים לשפע להגיע, ורק במקום שבו 'אין כוס' דהיינו באויר ששם אין את הכוס בעצמו – יכולים למלאות.

נמצא שהכוס אינו מניח למלאות. אבל באמת אי אפשר למלאות אלא מהמת שיש כוס, וכך אי אפשר לקבל שום שפע רק כשיש 'צמצום', ואי אפשר לגלות 'אור' רק כשיש 'חושך', ואי אפשר לברר את 'האמת' רק במקום שיש 'שקר'. וכמו שיתבאר להלן.

קודם הבריאה – ולאחריה

נמצא שיש שלשה מצבים; קודם הבריאה – אין שום שקר וצמצום והסתרה, אלא הכל מלא רק באור ואמת ושפע. והמצב הזה נקרא 'קדוש', כי לקדושה אין מצב הפוך, אלא רק מצב אחד בלבד שנקרא 'קדושה'. לאחר הבריאה – יש שני אפשרויות; טהור וטמא. כלומר, יש כבר דבר נוסף כביכול חוץ מ'אחדותו' יתברך, שהוא הצמצום והסתרה, והמצב הזה נקרא 'טהור', שכולל בתוכו אפשרות סותרת שנקראת 'טמא'.

המצב של אחר הבריאה שנקרא 'טהור' – יש בו בחירה, האם להתחבר אל הקדושה ולהיות חלק ממנה, או להישאר נפרד ממנה, ואז נעשה מ'טהור' 'טמא'. כי אז הוא הופך לחושך ולשקר, ולמניעת השפע והאור.

וזהו כהן לוי וישראל. כהן הוא 'קדוש', כלומר עצם האמת והאור, בלי שום הסתרה וצמצום. אמנם זה אינו שלימות, כי אינו יכול להתגלות בעולם – אלא על ידי כלי. ולכן יש לוי – שהוא טהור וכמו שנאמר בפרשת בהעלותך 'קה את הלוויים וטיהרת אותם', כלומר שהוא כבר עומד מ'חוץ' לבית המקדש, והבחירה בידו אם להישאר בפני עצמו או להיות נטפל לכהן.

אם הוא נטפל לכהן, הוא הופך להיות 'כלי' אל הקדושה, ונעשה בעצמו קדוש. ואם לאו – הוא הופך להיות סותר אל האמת, ונעשה 'טמא' ו'שקר'. כמו שהיה אצל קורה שלא רצה להיות 'לוי' ולהתבטל לכהונה, אלא רצה מציאות משל עצמו. ועל ידי זה חלק על האמת. וכך גם באיש ואשה – אם האשה נטפלת אל האיש, היא נכללת בו ובכך מגיעים שניהם לשלימותם, של אור וכלי. ואם לאו – היא פוגמת.

שלשה מיני לויים – ושלשה מיני עבודה

ויש בזה כמה דרגות; בני קהת – הם אלו שנכללים לגמרי בכהנים, ולכן הם נושאים את כלי המקדש ממש, ואינם צריכים להתאמץ כלל אלא 'ארוץ נושא את נושאו'. לעומת זה, יש את בני גרשון – שהם 'טפלים' אבל לא 'במלים', אלא פעמים בפנים ופעמים 'גרושים'. ולכן הם נושאים את היריעות והכיסוים, שהם נגלים ונכסים מהקדושה. וזה רוב בני אדם, שפעמים 'מלאך' ופעמים 'גלאך' (= כומר, באידיש).

ויש את בני מררי, שמרוקנים ו'מרירים', והם נושאים את הדברים הכבדים. כלומר, שמרגישים מוחץ לקדושה וכאילו הקדושה כבדה עליהם. אמנם שלשת מינים אלו – משמשים את הכהנים, ורוצים להיות נכללים בקדושה, וכולם זוכים להיות סביב מחנה השכינה. ויש בזה חזוק, שבכל מצב – יכול האדם להיכלל בקדושה, בין כשהוא ממש 'נכלל', ובין כשהוא 'מגורש' או 'מריר', אם לא יתרחק אלא ימשיך וישמש את הקדושה, מתוך רצון והשתוקקות אל הקדושה.

כמו כן, יש ללוויים שלשה מיני עבודות: שמירה – היא העבודה הפשוטה, שעומד השומר מוחץ לקדושה ורק שומר שלא ייכנס טומאה. ומתוך כך מתקדם וזוכה להיות 'נושא' את הקדושה, ובזה הוא כבר מתחבר אל הקדושה, ואז זוכה לדרגה שלישית – שנכלל לגמרי בכהן ונולד מזה ניגון שמשלים את עבודת הקרבנות של הכהן. וקיצרתי.

אתערותא דלתתא – ואתערותא דלעילא

משמעות העניין למעשה, יובן מתוך הדוגמא של איש ואשה. הנה בסדר הנישואין – כל הקידושין וההופה, נעשה מצד החתן. הוא מכסה אותה, נותן לה טבעת ואומר לה 'הרי את מקודשת', נותן לה כתובה, מכניסה לרשותו,

ומתחייב לתת לה כל צרכיה. והיא מצדה אינה צריכה לעשות כלום ולנהיך, אם תעשה משהו, אינה מקודשת (קידושין 1).

כל מה שמוטל על הכלה לעשות – הוא 'להסכים' לנישואין. דהיינו להגיע להתונה, ולהשיט את אצבעה לקבל את הטבעת. הא ותו לא. ואם היא עושה כן – בבת אחת חל עליה כל מה שיש לבעלה, וכל מה שהוא מתחייב עבורה, והיא הופכת מיישות עצמית עלובה, למציאות שיש לה כל טוב.

התנועה הזאת נקראת 'אתערותא דלתתא', והיא מעוררת את ה'אתערותא דלעילא', שבזה כלול כל מה שצריך. וכך גם לגבי הקשר בין ישראל לבין הקב"ה, שהוא קשר של התן וכלה כמתואר בשיר השירים, וכפי שמכונה קבלת התורה בשם 'יום התונתו'. וגם בזה, אין לנו אלא 'להסכים' לקבלת התורה, ותו לא. ובזה הרגע – אנו נכנסים תחת כנפי השכינה, וכל אשר יש לו – יש לנו. וזהו החיבור בין האור לבין הכלי, וכפי שיתבאר עתה.

ההשתוקקות – מלמטה ומלמעלה

באור החיים הקדוש (בפרשת סוטה) מבואר, שמאז בריאת העולם, יש בכל נברא כיסופים והשתוקקות להיות דבוק באלוקים חיים ברוך הוא, 'והרגש תיאבון זה' יש אפילו בדומם. ולכן כשהחלק הכורא את המים לשניים; מים העליונים ומים התחתונים – התחילו המים התחתונים 'בוכים ומתאנחים על שלא זכו להתקרב לא-להים חיים בחצי העליון, כי הוא זה כוסף הנבראים יחד ותקוים'.

ולא רק מלמטה יש השתוקקות לעלות למעלה, אלא גם מלמעלה יש השתוקקות לשכון למטה, כמו שאמרו חז"ל 'נתאוה הקב"ה שיהיה לו דירה בתחתונים'. ועל זה נאמר 'ויכולו השמים והארץ' זיכל אלוקים, שבפשטות הכוונה מלשון 'סיום', אמנם חז"ל ביארו זאת מלשון 'נכספה וגם כלתה נפשי', שהשמים והארץ משתוקקים לעלות למעלה, והשם יתברך משתוקק לירד למטה.

והשלימות היא – כאשר השם יתברך אכן יורד למטה, ואז ממילא כל השמים והארץ, וכל המים העליונים נמצאים 'למעלה'. כי אין באמת 'למטה' ו'למעלה' אלא רק לפי הקירוב והריחוק להשם יתברך. אלא שצריך להתחיל מלמטה – אם מלמטה מתעוררים לגלות את ההשתוקקות, ממילא מתגלה גם ההשתוקקות שמלמעלה, ועל ידי זה נעשה ייחוד, שזה כל תאוות העליונים והתחתונים (כמו באיש ואשה).

בחירה – לכאן או לכאן

ודבר זה נעשה בקבלת התורה, שאז 'ירד' ה' על הר סיני, וממילא נעשה הייחוד, והחיבור המקווה לעליונים ולתחתונים. אמנם על ידי הטא העגל, עלה שוב השם יתברך למעלה, ומכאן יש כל הזמן בחירה לכל אחד אם להשכין אותו יתברך כאן, ולפעול את הייחוד הזה, או לא. עד לעתיד לבוא שאז יעביר השם יתברך הטומאה מן הארץ, ויהיה שוב הייחוד השלם.

וזהו עבודת הלוויים – לבחור לכאן או לכאן. האם להשתוקק להיכלל בכהנים שהם עצם הקדושה, או לרצות להיות בפני עצמם, ולהישאר 'למטה'. וכן עבודת איש ואשה – האם האשה תיכלל בבעלה, או שתצצה להיות בפני עצמה.

אם בוחרים הלילה שלא להשתוקק ולהיכלל, נעשים טמאים ויוצאים חוץ למחנה. וזה מעשה הסוטה שנפרדה מבעלה, ולכן מביאים אותה למשכן ששם יש את החיבור בין התחתונים לעליונים, ושם המים כבר אינם בוכים. ואותם מים ועפר – הם אלו שנוקמים בה. ולעומת זה, הנזיר הוא זה שבוחר להיכלל בקדושה. ואז יש ברכת כהנים (שיש בו שלשה חלקים: יברכך – שפע, יאר ה' פניו – הארת הפנים, וישם לך שלום – ייחוד השלם).

וזה כל סדר חג השבועות, שבכל ספירת העומר מתחילים להתכונן ולהשתוקק אל הייחוד, ובפרט בליל שבועות שנשארים ערים כל הלילה, מרוב השתוקקות ורצון להיכלל, ואז זוכים לקבלת התורה, שהשם יתברך יורד אלינו ומתייחד אתנו, ואז עליונים ששו ותחתונים עלו, וזוהי השלימות.

ניתן לשמוע את השיעור של מאמר זה בקו 'חניכי הישיבות' – ברמלב: 077-31-40-331 בשלוחה: 30

התורה הנלמדת: ליקוטי מוהר"ן, חלק א' תורה ד'

הערת מערכת: במדור זה נלך עם כל תורה תקופה קצרה עד שנצטרף לחבורת 'תמימי דרך' העולמית האוחזים כעת בתורה זו

על הפרשה || פנינים על פרשת השבוע לאור תורה זו

ברכת כהנים

ואזי אין חילוק בין ה' לא-להים, בין מדת הדין למדת הרחמים. כי באין סוף אין שיעור, הם ושלום, שני רצון, כי השנויים אינו אלא בשני התמונות, אבל על ידי הדבקות של אדם באין סוף, שישם אין שני רצון, כי שם רצון פשוט, ואחר כך נשארו בו רשימו מאהדות הזאת, ואחר כך נעשה בכהינת ושוב, אזי הרשימו מראה לדעת, שידע שפלו טוב וכלו אחר.

וזה בחי' 'ישא ד' פניו אליך וישם לך שלום', כי שלום הוא בחי' מה שאין חילוק בין דין לרחמים שזהו עיקר השלום וכמבואר בליקו"מ (סי' לג) שעיקר השלום הוא למצוא את השי"ת בין במיבו בין בעקו. וזה 'ישא ד' פניו אליך', היינו שכביכול ישאיר אצלך את הארת פניו ולשון זיישא משאות מעת פניו. כי בתחילה הוא בחי' הארת פנים, שמאיר לו אוא"ם ואינו יודע מעצמו, ואח"כ השי"ת כביכול נותן לו את הארת פניו שיאיר לו לתוך הישות, ואז זוכה לשלום כי יודע שכל מאורעותיו הם למובתו ואין חילוק בין חסד לרחמים וכנ"ל.

קרבנות הנשיאים

ובהמשך הפרשה מבואר עניין קרבנות הנשיאים שהתורה מאריכה בזה מאוד והזוורת על הפרשה הזו י"ב פעמים, והנה במדרש מבואר באריכות עניין קרבנות הנשיאים, שכל אחד היה לו כוונה מיוחדת, ואעפ"כ כולם כוונו לאותם פרטים ממש, וזה דבר מפליא מאוד, וכל זה הוא בחי' שכל הישות שבעולם כולם הם בחי' צמצומים שנמשכים מאור אין סוף, וכלשון רבינו ז"ל (באות ט): 'כי המלכות, שהוא בדינת אותיות הדבורים, כל אות ואות מלבש בה רצון השם ותבדד. שרצון השם ותבדד הנה, שאות האות יהיה לה תמונה פזו, ואות אחרת יהיה לה תמונה אחרת. נמצא, שרצונות, הינו תמונות אותיות הם התגלות מלכותו ותבדד שמו. וכל אלו הרצונות, הינו התמונות נמשכין מרצון אין סוף, שאין בו תמונה. וכל הדברים והישות שבעולם הם מהאותיות, הינו מפלכות, כי ישות הוא מהמדת המלכות, שרצה הקדוש ברוך הוא שיתגלה מלכותו פעולם, ועל ידי זה ברא את העולם מאין ליש, וכל הרצונות, הינו התמונות וכל הישות, הינו בדינת מלכות מקבלים הייתם מרצון אין סוף. כמו שקתוב (מגלה לא): 'בכל מקום שאתה מוצא גדלתו של הקדוש ברוך הוא, הינו מלכותו, הינו רצונות' שם אתה מוצא ענותנותו, הינו רצון אין סוף.

וכך כל יחיד ויחיד הוא בחי' צמצום מיוחד, וכפרט כל נשיא שהוא מייצג שבט, וי"ב שבטים הם בחי' י"ב כללות בחי' הצמצומים [שזהו בחי' י"ב גבולי אלכסון כמובא], אבל באמת כולם נמשכים מאין סוף יתברך, וע"כ כולם כוונו למעשה לאותו דבר כי בשורש הכל אחד וזהו לימוד גדול לאדם שגם כשנראה לו שחברו הוא הפוך ממנו בתכלית, אבל ידע שבשורש הכל אחד.

הנה בפרשה מבואר עניין ברכת כהנים, ורבינו מרמז על עניין ברכת כהנים בתוך המאמר [בביאור הרבכ"ח, וז"ל: 'ושייתין מהווא', רמז על גלית המלכות, דכתיב בה (שיר השירים ו): "ששים המה מלכות". ואכלו מינה שיתין מהווא רמז על שני מדות רעות של חי מדבר, שעל ידו בא עניית פז"ל, ועל ידי צדקה מתקן אותם ומשיח שפע. וזה: 'אכלו מינה'. ושייתין מהווא, רמז על בדינת ששים גבורים, שמשם בא פרנסה, כמו שאמרנו (ברכות לג; תענית ב. עין שם): 'גבורות גשמים': ומלחו מינה שיתין מהווא זה רמז על תקון שתי מדות רעות 'דומם צומח', על ידי קרבנו להצדיק, כי הצדיק הוא 'קרית מלח עולם'. גם עצבות ותאוות באים מדמים עכורים, ועל ידי מלח פולט הדמים רעים. ושייתין מהווא, זה רמז על ששים אותיות שבברכת כהנים, שהם ביד הצדיק, כמו שקתוב (משלי ו): 'ברכות לראש צדיק'.

והנה אין איתנו יודע עד מה, אבל המובן לכא"ו שהכהנים הם הצדיקים שעוסקים בביטול כל הישות לאוא"ם, שזה כל בחי' עבודת הקרבנות שמעלים את כל הבהמויות שהם בחי' הישות, לקרבן שהוא בחי' ביטול לאוא"ם, וע"כ על ידיהם נמשכת הכפרה וכי עיקר הכפרה תלויה בת"ח שמבטל עצמו כאין וכמבואר בפנים], וע"כ כל הברכות מסורות בידם.

יאר ד' פניו אליך

ועיקר ברכת כהנים הוא עניין זה עצמו של הארת פנים, 'יאר ד' פניו אליך ויהונך', דהיינו הארת אוא"ם וכלשון רבינו (שם בסוף אות ט): 'וזה שאנו רואים, שלפעמים נתלהב אדם בתוך התפלגה ואומר כמה תבות בהתלהבות גדול, זה בהמלת ה' עליו, שנפתח לו אור אין סוף והאיר לו. וכשרואה אדם ההתנוצצות הזאת, אף על גב דאיהו לא חזי מוליה חזי (מגלה ג), תכף נתלהב נשמתו לדבקות גדול, לדבק את עצמו באור אין סוף, וכשעור התגלות אין סוף, לפי מנין התבות שנפתחו והתנוצצו, כל אלו התבות אומר בדבקות גדול ובקסירת נפשו ובכפול כחותיו. ובשעה שנתפטר לגבי אין סוף, אזי הוא בכהינת: 'ולא ידע איש', שאפלו הוא בעצמו אינו יודע מעצמו, וזה עיקר בחי' הארת פנים.

ישא ד' פניו אליך וישם לך שלום

אבל התכלית הוא לא להישאר בזה וכלשון רבינו ז"ל שם: 'אכל זאת תבהינה צריך להיות רצוא ושוב, כדי שיתקנם ישותו. נמצא פשהו בכהינת ושוב, אזי צריך להראות גם לדעתו. כי מתחלה, בשעת דבקות היה נתפטר הדעת, כמו שקתוב: 'ולא ידע איש', ובשהו בכהינת ושוב, שישב (לדעתו) לישותו, אז שב לדעתו, וכששב לדעתו, אז הוא יודע אהדות האין סוף וטובו.

זכורות שיעורים ובתי-כנסת למקורבים!

עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפרטים
בני ברק	נושא השיעור 'תמימי דרך' הליכה עם תורה חניכי הישיבות ב"ב	לומדים בחבורה תורת	פעם בשבוע	0548487317
בני ברק קרית הרצוג	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק קרית הרצוג	שיעור התחזקות	נושא ברשה	בכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק	התחזקות	רבנים שונים	יום שני בערב לבחורים	0548517128
בית שמש	חבורה לימוד לקוטי מוהר"ן	לומדים בחבורה	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	0548528387
קרית ספר	בית מדרש 'נצח ישראל'	תפילות \ שיעורים \ מלווה מלכה ועוד	ר' מסילת יוסף 34 (מאתרי 'בר כל')	
לייווה על שיעורים ועוד נא להשאיר הודעה בקו חניכי הישיבות – ברסלב, בשלוחה: 72				

עזרו לנו להגדיל את ההפצה! ע"י תרומה במכשיר 'קהילות' חפשו: 'עלמא דאורייתא' תרמו וכתבו: עבור 'המקורבים' תזכו למצוות!

השיעורים הקבועים לשבת פרשת נשא ולשבוע פרשת בהעלותך

יום	חודש סיון	הדף היומי מסכת בכורות	מנה ברורה עמוד היומי 'דרשו'	ליקוטי מוהר"ן ח"א	ליקוטי הלכות חלק ז	העמוד היומי בזה"ק
ז	ה	נב	חזרה	מ:	מח	כ.
א	ו	נג	שפב, י-ט	מא.	מט	כ:
ב	ז	נד	שפב, י-יג	מא:	נ	כא.
ג	ח	נה	שפב, יד-טו	מב.	נא	כא:
ד	ט	נו	שפב, טז-יח	מב:	נב	כב.
ה	י	נז	שפב, יט-כ	מג.	נג	כב:
ו	יא	נח	חזרה	מג:	נד	כג.
התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה ז.						

כי מ"ט יום הם בחי' כל הצמצומים שיש בעולם [שזה בחינת שבע פעמים שבע שהם כללות המידות], וכל צמצום של כל יום הוא בחי' התגלות המלכות בבחי' האותיות המיוחדות ליום הזה, כי כל יום הוא בחי' ישות מיוחדת של גילוי מלכותו יתברך, ואנו מקשרים כל יום לשרשו לאור אין סוף ע"י הספירה לעומר, שהוא בחי' הנפת הבהמיות שהיא תכלית בחי' הישות, ללמעלה ולמטה ולד' רוחות שזה בחי' מי שארבע רוחות שלו, בזה אנו מורים על ביטול כל הישות וכל הצמצומים שהם בחי' ד' רוחות והשמים והארץ, ומבטלים את הכל לאוא"ם ב"ה, שזה בחי' ספירת העומר.

ועי"ז זוכים בשבועות להארת שער החמישים שהוא בחי' הארת האוא"ם [כי שער החמישים אינו רק שער נוסף, אלא מ"ט הוא בחי' כלל כל הצמצומים ושער הנ' הוא בחי' הארת אין סוף וכמבואר בדברי מוהרנ"ת הל' סימני בהמה והיה ה"ד ועוד], כי אז זוכים להארת אוא"ם שנמשכת לתוך כל הצמצומים של כל ימי הספירה שזה בחי' כללות ימות השנה שכולם מקבלים הארה מאור היו"ט של שבועות.

הפסוק אנכי ד' אלקיך הוא בעת מתן תורה

[ו] ובאמת הרי הפסוק הזה של 'אנכי ד' אלקיך' שעליו סובב כל המאמר הקדוש בזה, הוא נאמר בעת מתן תורה, כי בזמן מתן תורה זכו ישראל לביטול לאוא"ם כי זכו לבחי' התגלות פנים בפנים, שזה בחי' התגלות נוראה של אוא"ם, וכמושי"ב שקרע להם עליונים ותחתונים וראו שהוא יחיד, ועי"ז זכו לביטול עצום לאוא"ם עד שיצאה נשמתם וכמבואר בגמ' (שבת פח ע"ב), שכ"ז מורה על עוצם הביטול לאוא"ם שזכו אז.

עשרת הדברות

[ז] אבל העיקר הוא לא להישאר בביטול כי השי"ת הפיץ בעבודתנו בזה העולם דייקא, ועל כן המשיך עשרת הדברות הוא דייקא בדברים הפשוטים והנמוכים ביותר, בבחי' לא תרצח לא תנאף וכו', כי עיקר התכלית של הארת

אוא"ם הוא שיאיר לדעת בשעה שאדם חוזר לישותו ודעתו ואז חוזרים ומתגברים כל הנסיונות, והעיקר הוא אז לבטל את כל הישות שבעולם לאוא"ם ולגלות מלכותו יתברך בכל דבר בעולם שעיי"ז ניצולים מכל העבירות רח"ל.

כאיש אחד בלב אחד

[ח] וזה בחי' 'ויהן שם ישראל נגד ההר' – 'כאיש אחד בלב אחד', כי כשם שמתן תורה היה אחר ספירת מ"ט יום שהוא בחי' כללות כל הצמצומים ועי"ז שביטלו את כל הצמצומים האלו לאוא"ם שזה בחי' הנפת העומר, כך היה צריך בזה את כל עם ישראל כי כל אחד הוא צמצום מיוחד ודרך מיוחדת לגילוי מלכותו יתברך, ואי אפשר לזכות למתן תורה רק עי"ז שמתאחדים כל הצמצומים כאחד בביטול לאוא"ם, כי שורש האחדות הוא עי"ז שכולם בטלים לאוא"ם ואז בטלים כל המחלוקות והילוקי הדעות, וזה זכו ישראל בעת מתן תורה להתעורר באתערותא דלתתא כזו עי"ז האחדות בין כל ישראל, ועי"ז זכו להארת אוא"ם בעת מתן תורה.

מנו ועצרו

[ט] וזה בחי' מה שקוראים פר' במדבר קודם עצרת, [וכמו שנתנו עי"ז הקדמונים רמזו מנו ועצרו וכמבואר בשו"ע סי' תכה, ואע"פ שעיקר העניין הוא לסיים פר' בהוקותי שבוע לפני עצרת משום תכלה שנה וקללותיה, מ"מ בוודאי יש דברים בגו מה שלמעשה קוראים פר' במדבר קודם עצרת, וכמרומו ג"כ ברמז הנ"ל שנתנו הקדמונים], כי עיקר מתן תורה בא דייקא עי"ז כל יחיד ויחיד, כי כל יחיד ויחיד הוא צמצום מיוחד לעצמו שיש לו דרך מיוחדת לגילוי מלכותו יתברך שרק הוא יכול לגלותה, ורק עי"ז כל ישראל יחד מתגלה מלכותו יתברך בשלימות, ועי"כ כדי לזכות למתן תורה מוכרחים את הצירוף של כל ישראל יחד, שכל יחיד ויחיד יש לו השיבות והוא חלק ממתן תורה ויעי' בשיחות הר"ן סי' צא עד"ז], ועל כן קוראים פר' במדבר קודם שבועות כדי לרמז על עניין זה שזה בחי' המניין שמבטא את החשיבות של כל יחיד ויחיד ואת צירופו לכלל.

חדשות המקורבים!

מתחדשים

כך גם כל אחד, הרוצה לילך בדרך האמת ולאחוז בתכלית, צריך לראות את עצמו כאילו הוא יחיד בעולם ולא להשגיח ולהשוות את עצמו לאחרים, לי יש את הדרך הייחודית שלי, את התכונות שלי ואת ההצלחות והכישלונות שיש לי, כל מה שקורה איתי מתנהל על פי התוכנית, הכל בהשגחה פרטית והכל לטובתי. על כן היה התם בשמחה תמיד, כי כל מה שקרה איתו וכל מה שיש לו זה הכי טוב בשבילו, עד שהיה שמח בלחם ומים והרגיש בהם כל מעדני עולם ובסופו של הסיפור אף זכה לעלות מעלה מעלה, להיות השר של כל השרים בממלכה.

אך התם הקדוש התנהל גם במדרגה עליונה יותר והוא בא ללמד אותנו סוד גדול ונפלא 'זה מעשה שלי' זה מה שאני עושה 'זה מעשה שלי' זה מה שהקב"ה עושה. אני והשם יתברך שותפים בכל דבר בחיים, אני עושה השתדלות, מתפלל, מכין כלים והשם יתברך אחראי לתוצאות. כך גם כל אדם צריך להתנהל בחיים, גם בגשמי וגם ברוחני, אני הולך לעבוד, אבל כמה ארוויה זה הקב"ה מחליט, אני לומד אבל כמה אבין, זה החונן לאדם דעת יחליט, אני הולך להתבודד, אבל השם שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך.

כאשר האדם מתנהל בחייו בצורה זאת, אז הוא רגוע ושמח תמיד, יש מי שמנהל את חייו, יש מי שמשגיח עלי ויש מי שעושה איתי את הדברים בצורה הכי מדויקת והכי טובה בשבילי, נכון! לא תמיד הדברים מסתדרים לי על פי דעתי ועל פי רצונותי, לא תמיד אני רואה תוצאות למעשי ולפעולותי, אבל אני מאמין שלכל מעשה, רצון טוב ומהשכחה נכונה, יש חשיבות ומעלה והקב"ה בונה איתם בנינים נפלאים ועושה הכל לטובה.

זה מעשה שלו וזה מעשה שלי... הזמר והיוצר חיים גולד יוצא עם שיר חדש

הזמר והיוצר חיים גולד מאנ"ש סידי ברסלב יוצא עם בשיר חדש אותו הלחין מבוסס על סיפור המעשה 'החכם ותם' מתוך הספה"ק 'סיפורי מעשיות' שסיפר רביה"ק רבי נחמן מברסלב זיע"א והוא 'זה מעשה שלו וזה מעשה שלי ועוד למה לנו לדבר מאחרים', משפט שמומן בחובו השקפת חיים שלימה וצורת הסתכלות מיוחדת שאני מתמקד ומתעסק כמה שאני עושה וכמה שקורה איתי, ואין לי כל עניין כמה שעושים אחרים, בהצלחות שלהם או כמה שהם זכו, אני שמח בחלקי, בחלק שנתן לי השם וכל מה שקורה איתי וכל מה שאני מצליח לעשות, זה הכי טוב בשבילי.

מדרגה זאת היא המדרגה הראשונית והבסיסית להתנהלות האדם בחיים בכלל ובעבודת השם בפרט, כמו שכותב על זה רבינו בליקוטי מוהר"ן 'אחד היה אברהם' שכל העולם מן העבר האחד והוא מן העבר השני, שהרגיש את עצמו כאילו הוא יחיד בעולם ולא השגיח על מעשי בני האדם.

בימים אלו של ספירת העומר, נשתדל בעזרה להתמקד במ"ח קנייני התורה, ולהוציא נקודה קצרה ומעשית מכל קניין

תהיה 'חלק מהסיפור'

'התיישבת' פעם בכורסא?

תן גם ליהדות – 'להתיישב' אצלך בלב. להתיישב ולהתרווח.

הקניין הארבעים-ושתיים מקנייני התורה, הוא: 'מתיישב לכו בתלמודו'.

בישיבות נוהגים לומר שהפירוש הטוב ביותר, הוא 'הראש'. והכוונה 'הראש שלך'. כלומר, כשאתה לומד קטע גמרא – לפני שאתה ממהר לעיין ברש"י, תוספות, ראשונים ואחרונים – תנסה להבחין מה 'הראש שלך' אומר, מה אתה בעצמך מבין, ואז תמשיך הלאה – ותבדוק מה 'הם' אומרים; האם זה מתאים למה שהבנת בעצמך, אם לא – מדוע. וכן הלאה. וזה מתכון בטוח להבנה אמיתית ויסודית.

מאחורי האמרה הזאת – טמונה נקודה יסודית: הגישה הטבעית ללימוד הוא – כאל משהו היצוני. יש אותי, ויש את הלימוד. ואז הלימוד כולו נשאר כמערכת היצונית, ששם צריכים לראות מה כתוב בגמרא, מה כתוב ברש"י, ומה כתוב בשאר הספרים – וכל זה עדיין איננו 'אני בעצמי'.

הגישה האמיתית היא – להיכנס בעצמך לתוך הסיפור. אל תשב מבחוץ, ותייבא אליך ידיעות, הבנות, והידושים. כמו שאתה עושה באכילה – יושב זקוף, ומייבא לתוכך אוכל מהצלחת. לא כך. אלא 'תיכנס' לתוך הספר, ו'תחיה' את הנושא. יש כאן נידון – מה דעתך על כך, ואיך אתה מסביר את הדעה ההפוכה, וכן הלאה. כשזה הופך להווייה אישית ופנימית – ההבנה היא אחרת לגמרי, ולא רק.

על אותו משקל – גם הלב.

הלימוד אינו רק אינטלקטואלי, אלא גם ובעיקר רגשי. וגם כאן – הפירוש הטוב ביותר הוא הלב שלך. ולכן, אל תשאיר אותו בחוץ, להשתעמם ולהתייבש. אלא תכניס אותו פנימה, ותן לו לדבר. תבדוק האם הדברים 'מתיישרים' על הלב או לא.

לפעמים, הכל 'מובן' לכאורה. הנתונים ברורים, הצדדים לכאן ולכאן ברורים, ולכאורה הסוגיא 'מסתדרת'. ואחרי הכל – משהו לא מתיישב על הלב... בשלב הזה, אפשר להתעלם מזה, ולומר: מה אכפת לי מה הלב אומר, העיקר שזה מובן. אבל בדרך כלל, אם הלב מאותת, כנראה שמושהו בכל זאת 'התקמט' בדרך.

אם תכניס את הלב פנימה – ההבנה תהיה הרבה יותר שלמה, יסודית ואמיתית. ובעיקר – זה יהפוך לחלק ממך, מהחיים שלך, מההווייה שלך. ויהפוך 'מתורה' ל'תורתו'. תורה שנעשית אתה בעצמך – 'תורתך בתוך מעי'.

מובן, שאין הדברים אמורים רק לגבי הלימוד. אלא על קיום התורה, ועל כל היהדות. אל תעמוד 'מבחוץ' ותקיים את התורה ואת היהדות, אלא 'תיכנס' פנימה, ותתן לדברים להתיישב על הלב. תן לשבת להתיישב על הלב, תן לחגים להתיישב על הלב, וכך לכל מצוה ולכל דבר ביהדות. תהפוך את זה לחלק ממך, חלק מעצמותך.

כשגוי אומר 'אני' – הוא מתכוון לבשר, כסף ומוטת. גם אם במקרה ה'אני' הזה עוסק בעת בדבר טוב. כשיהודי אומר 'אני' – הוא מתכוון לשבת, לתפילה, לאמונה ועוד, גם אם כרגע הוא לא עוסק בזה. וזאת בתנאי ובאשר – הדברים הללו יתיישבו על לכו.

בוחה של 'שאלה'

רוצה להבין ולזכור?

תעשה מכל ידיעה – שאלה ותשובה, ותראה פלאים.

הקניין הארבעים-ושלש מקנייני התורה, הוא: 'שואל ומשיב'.

בליל הסדר – איננו מתחילים לספר ביציאת מצרים, עד שתישאל השאלה 'מה נשתנה'. מהפשים איזה ילד שישאל, ואם אין ילד – מישוהו אחר מהמסובים, ואם אין מסובים – על האדם לשאול את עצמו. ורק לאחר שהשאלה מנסרת בחלל – אפשר להתחיל לספר.

אפשר לספר לשני סיפור או ידיעה. לפעמים זה מסקרן, מעניין ואפילו מרתק, ולפעמים זה משעמם. בין כך ובין כך – הסיכויים שהשני 'יזכור' את הסיפור ו/או הידיעה – הם לא גבוהים. ולא רק 'לזכור' אלא אפילו 'לקלוט' באמת, אין סיכויים גבוהים [וזו בעצמה הסיבה שהוא גם לא יזכור].

לעומת זאת, כאשר הלה 'שאל' שאלה – שעליה הוא קיבל את הידיעה ו/או הסיפור, הסיכויים שהוא יקלוט את הדברים, ויזכור אותם – גבוהים הרבה יותר.

ולכן, התורה בנויה בצורה של שאלות ותשובות. על כל משנה – יש שקלא ומריא בגמרא, שמלאה שאלות ותשובות, הוה-אמינא ומסקנא, קושיות ותירוצים. אפילו דבר פשוט כמו 'מקור' – לא מובא בצורה של ידיעה גרידא, אלא בצורה של שאלה 'מנלן', שעל זה מגיעה התשובה 'דכתיב וכו'. לפעמים ישנן שאלות שהתשובה עליהן מתבקשת, ובכל זאת הן נשאלות – העיקר שיהיה כאן 'שאלה ותשובה' (ראה רש"י וימא ג.).

וזה לא נגמר בגמרא. הראשונים ממשיכים להקשות ולתרוץ על הגמרא, והאחרונים על הראשונים, וכן הלאה. וגם כשכבר יש מערכת מסודרת של ידיעות – כמו הרי"ף, הרמב"ם, הרא"ש, הטור, והשולחן ערוך – הם לא נותרו ב'מנוחה', אלא סביב כל אחד מהם חנו שורה של 'נושאי כלים' – שדואגים לסבב אותם בקושיות ותירוצים. ומהוץ לכל זה – יש מערכת שלמה שנקראת 'שו"ת'ים, שכל כולם שאלות ותשובות.

גם בתורה שבכתב, שכולה מכתב אלוקים, אות באות. לא מוותרים המפרשים – הראשונים והאחרונים, ונעמדים על כל קוץ וכל תג, שואלים ומשיבים, מקשים ומתרצים. וזו בעצם הצורה שבה החכמים הקדושים 'הוציאו' מתוך התורה שבכתב 'תורה שבעל פה' – דהיינו את ההלכה למעשה. [כמובן, על פי הדרכים שהתורה נדרשת בהם, ועל פי המסורת – יחד עם קדושתם הנוראה].

* * *

סיכומו של דבר: הבנה אמיתית – מבוססת על היכולת לשאול ולענות. החל משאלות פשוטות שהופכים את 'הידיעה' היבשה לסיפור שלם, ועד קושיות עמוקות שמזמינות חידושים נפלאים. ולכן, אחד מקנייני התורה הוא להיות 'שואל ומשיב' – הן בין אב לבנו ובין מלמד לתלמידו, והן בין אדם לעצמו.

וכפי שידוע על כמה מגדולי ישראל, שהיו ידועים כבעלי זיכרון מופלא, והעידו שאין זאת אלא משום שבכל דבר היו להם 'שאלות', שהפכו את הידיעה ל'דבר פלא', ומי אינו זוכר דבר פלא. ולא רק בתורה, אלא גם ידיעות של אמונה, ותובנות על החיים ועל העולם – אם ייעשה מהם שאלה ותשובה, וכלשון הכתוב 'שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה' – הם יהיו ברורים יותר, חדים יותר, ויחדרו יותר עמוק פנימה.

אמנם, יש כאן הדגשה 'שואל ומשיב', ולא רק 'שואל'. כי שאלות שנועדו כדי להישאר בשאלה, וכל שכן קושיות שלא נועדו אלא כדי להפריך – אין בהם כל תועלת, אלא רק נזק. התועלת היא בשאלות שנועדו 'להשיב'.

הבהרה: הסוגיא הזאת, יסודית מחד, ודקה ועדינה מאד מאידך. לכאורה אינה מתאימה לקצר ולעניין, אלא לליבון ארוך. בתקופה שלא תצא תקלה מתחת ידינו.

זרע של קיימא

האם מותר 'לחדש' בתורה?

ממה נפשך, אם זה חדש – אז זה לא 'תורה', ואם זה תורה – אז זה לא 'חדש'!

* * *

הקניין המ"ד מקנייני התורה – הוא: 'שומע ומוסיף'.

'שומע' פירושו: מקבל את מה שאומרים לו, ואינו זז מכך. 'מוסיף' פירושו: שהוא מחדש בעצמו. ואיך יתקיימו שני הכתובים כאחד. מי 'שומע' לא מוסיף, ולא מתחכם, אלא נשאר נאמן ומדויק למה ששמע. ומי 'מוסיף' לכאורה אינו 'שומע' שהרי הוא יוצא מגבולות השמיעה ומערב גם את שכלו ו'כל המוסיף גורע'.

יש כאן בעצם שאלה יסודית: האם התורה אמורה לעבור בצורה מדויקת מרב לתלמיד ומאב לבן – ללא שום שינוי או סטייה. אות באות לפי כל הדקדוקים וללא כל שינויים וחידושים. או שבכל שלב בו היא עוברת [בן / תלמיד] היא עוברת 'שינויים' ו'חידושים' ומקבלת פנים חדשות.

* * *

אילו היא אכן אמורה לעבור בלי שינוי אות או פסיק – מדובר אם כן בהעברה טכנית בלבד, ולשם כך איננו זקוקים ל'תלמידי חכמים' ו'רבנים' ו'צדיקים', אלא בעיקר 'בעלי זיכרון'. כמו כן, לא היה אמור להיות הבדל בין רבי אחד לרבי אחר, ובוודאי לא בין התלמידים של אותו רב, אלא כולם אומרים אותו דבר במדויק.

והמציאות היא הרי לא כן. במציאות, אנו רואים שהיא מתחדשת ועוד איך. החילוק בין התורה 'בראשיתה' לבין התורה שנמצאת בידנו כיום – הוא עצום. על גבי התורה שבכתב, יש את המשנה, עליה את הגמרא, את הראשונים, האחרונים, כשכל שלב מוליד הרחבות וחידושים לאין שיעור. ובתוך כל שלב – יש כל כך הרבה שיטות ו'רביים', ואצל כל רבי – יש כל כך הרבה תלמידים, שכל אחד מהם יש לו דעה שונה וחידושים אחרים.

איך זה ייתכן, ואיך זה מסתדר עם השמירה על המקור ועל המסורת. ובאותה נשימה: מה בעצם ההבדל בין 'רב' ל'תלמיד'. כלומר: אם כל תלמידי 'שמאי' היו אומרים אותו דבר, וכל תלמידי 'הלל' היו אומרים אותו דבר – מובן 'שמאי' ו'הלל' הם 'רביים' והשאר הם 'תלמידים'. אבל אם כל אחד מהתלמידים – אומר גם הוא באופן שונה, אם כן, כל אחד הוא 'רבי', ומדוע נקראים הם 'תלמידי פלוני'.

* * *

היסוד הוא פשוט, עמוק ומפליא גם יחד.

יש את 'היסודות' ויש את 'התולדות'. היסודות של התורה – הם אמת נקייה וברורה, ואי אפשר לנגוע בהם בשום אופן, ולא לשנות בהם כמלא נימה. והיסודות הללו עברו בהרדת קודש מרבי לתלמיד ומאב לבן, בהירות ושמירה עילאיים, שלא לשנות קוצו של יוד.

אבל מתוך 'היסודות' הללו – ישנם הרבה 'תולדות'. ובוהו יש מקום לחידושים והתרחבות, ואדרבה, לכל אחד יש את חלקו האישי, שמייוחד רק לו, ושמקנה לו את האפשרות ואת הזכות והחובה – להוליד את התולדות שמייוחדות רק לו, ואין מישהו אחר שיכול להוליד את התולדות האלו.

ובזעיר אנפין. אצל כל 'רבי' יש את היסודות המיוחדים שלו, שמהם אין לתלמידיו לזוז כמלא נימה, ויש את 'התולדות' שנולדים מאותם יסודות, שבהם יש מקום לתלמידים לחדש כל אחד כפי עניינו. [המשל המדויק לכל זה הוא התולדות גשמיים, שהיסודות בין כולם שווים: רמ"ח איברים ושם"ה גידים, ומבנה הגוף העקרוני. אבל התולדות משתנים בין אב לאב, ובין ילד לילד, ודוק היטב במשל ותבין מזה לנמשל].

'לקנות את התורה' – פירושו, להבחין בין 'היסודות' שמהם אסור לזוז כמלא נימה, לבין 'התולדות' שבהם כל אחד חייב לחדש, לפרות ולרבות. אם הוא משנה את היסודות – הוא לא 'תלמיד' אלא 'תלמיד טועה', ואם אינו מחדש – אינו 'תלמיד' אלא 'תוכי'.

ועוד משפט פשוט-עמוק לסיום: 'תלמיד' אמתי – הוא זה שיכול לכתוב ספר שלם, שאין בה מילה אחת ששמע בפירוש מרבו, ואין שם מילה אחת שלא קיבל מרבו.

חתונה – בכל יום

קבלת התורה – היתה פעם אחת.

אחר כך אנחנו לומדים את התורה 'שכבר קבלנו'. לכאורה, אבל האמת שלא.

* * *

הקניין המ"ה מקנייני התורה – הוא: 'הלומד על מנת ללמד והלומד על מנת לעשות'.

שונה מצות תלמוד תורה, מכל שאר המצוות – בשלשה דברים עיקריים. א. בכל מצוה יש כלל 'העוסק במצוה פטור מן המצוה'. ובלומד תורה אינו כן, אלא כל מצוה [שאי אפשר לעשותה על ידי אחרים] דוחה תלמוד תורה.

ב. כל מצוה – על כל אדם לקיים בעצמו. ואילו בלימוד תורה, יש מצוה 'ללמד אחרים', ויכול להיות אדם שאם היה לומד בעצמו היה מספיק ויודע הרבה, אך מחמת שהוא עסוק ללמד אחרים, אינו יכול להתקדם. ונמצא שמחמת האחרים – הוא בעצמו מנוע מלקיים את המצוה כראוי.

ג. כך גם להיפך. יכול להיות אדם שבעצמו אינו יכול ללמוד, אבל הוא מחזיק אחרים שילמדו, והרי זה נחשב עבורו כאילו למד בעצמו. מה שלא קיים בשום מצוה אחרת.

הסיבה לכך נעוצה בהגדרה של מצות 'תלמוד תורה'. שהיא בעצמה מצוה שונה – הרי אינה אלא 'הכשר מצוה', שהרי כדי לקיים צריך ללמוד, כמו כל דבר בעולם שלא יודעים בלי ללמוד, אבל לא משום כך הופך הלימוד בעצמו למטרה, מהי אם כן 'מצות' תלמוד תורה.

* * *

מצות תלמוד תורה – היא המשך ישיר לקבלת התורה.

בקבלת התורה – קרה הדבר ההיסטורי: התורה ירדה לעולם. לפני כן היא הייתה חמדה גנוזה, והייתה אצורה באוצרותיו של הקב"ה, ולא היה לאף אחד גישה אליה. והנה, התורה מגיעה לעולם.

מכאן ולהלאה, יש לנו מצוה – לגרום שהתורה 'תהיה' בעולם. ובכך, אנו ממשיכים את אותו מעמד, יום יום ושעה שעה. בכל עת שיהודי עוסק בתורה, הוא גורם שהתורה 'תהיה' בעולם, ובכך הוא גורם שמעמד הר סיני ממושך להתקיים עד עצם היום הזה.

משכך, אין שום נפקא אם אתה לומד בעצמך או מחזיק מישהו אחר שילמד, וגם אין נפקא מינה אם אתה בעצמך מתקדם בלימוד התורה – או שאתה מלמד את האחרים תורה. כי כך או כך – התורה 'תהיה' בעולם. ומאותה סיבה, לא ייתכן שלימוד התורה ידחה קיומה של שום מצוה – כי אם כן, מה הועלת, התורה שאתה רוצה 'שתהיה' בעולם – איננה.

* * *

ההגדרה הזאת בנויה על דברי הראשונים והפוסקים במצות תלמוד תורה, ויש לזה כמה וכמה השלכות הלכתיות, מעשיות ופנימיות, ואין כאן מקומו כמובן.

אבל ההשלכה הישירה היא – הגישה ללימוד. הלימוד צריך להיות 'על מנת ללמד ועל מנת לעשות', כלומר, עליך לדעת בשביל מה אתה מתיישב ללמוד, או מסייע לאחרים ללמוד, והוא: כדי שהתורה 'תהיה' בעולם.

זוהי גישה מהפכנית. בכלל לא משנה [מצד מצות 'תלמוד תורה'] כמה תספיק, כמה תבין וכמה תדע. אלא רק כמה קיום תתן לתורה בעולם. שהיא תהיה כאן ולא רק בשמים. כל כך קל, וכל כך נשגב.

בעוד כמה ימים נעמוד תחת החופה. נקבל על עצמנו לעשות הכל – כדי שהחופה הזאת תמושיך להיות נוכחת בעולם, יום יום ושעה שעה. על ידי לימוד התורה של עצמנו, של אחרים, ועל ידי קיומה.

קו 'חניכי הישיבות – ברסלב'

בני התורה המקורבים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב:

077-31-40-331 שיעורים עדכונים שירים ועוד

ניתן לקבל את 'החיזוק היומי' למייל ע"י בקשה בכתובת: yefabian@gmail.com

ניתן לקבל את גליון 'המקורבים' השבועי למייל בכתובת: E0773140331@GMAIL.COM

ניתן לקבל את גליון 'הקבצו' החודשי במייל ע"י בקשה בכתובת: vhecmu@gmail.com

ניתן לקבל עדכונים בחפירות ע"י 'ברסלב גלובל' בכתובת האימייל: info@breslevglobal.com

אחי היקר!

עד מתי נחכה למשיח - - -

בשביל ללמוד זוהר???

הגיע הזמן שנבין - - -

לימוד הזוהר מביא את המשיח!!!

כותב הזוהר הקדוש (פרשת נשא, קכו):

"ומשום שְׁעֵתִידִים וְשָׂאֵל לְטַעַם מַעַץ הַחַיִּים,

שְׁהוּא סֵפֶר הַזֹּהַר הַזֶּה, וְצָאוּ בוּ מִהַגְלוּת בְּרַחֲמִים!!

רכוש לך עוד היום את סט ספרי הזוהר הקדוש עם

הפירוש הנפלא 'מתוק מדבש'!

משלוח חינם עד הבית! וכן ניתן להזמין את כל

ספרי בעל 'מתוק מדבש'.

ע"י נציג אישי: 054-848-73-17

עלון 'המקורבים'

© כל הזכויות שמורות. ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי ההפצה, ולפרסום בגליון פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 72 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

* * *

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ! ובן דרך קו 'קהילות': 0782757000 בשלוחה: 11818 (בכל האופנים יש לציין: עבור עלון המקורבים, ובשבתות ומועדים הוא דרך הטל' יש להשאיר הודעה לאחר מכן בקו המקורבים הנ"ל בשלוחה 72 על סך התרומה, ושוא מועדת לעלון זה) תזכו למצוות!

* * *

נשמח לקבל כל תומך לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדו"מ, ולציין זאת), עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרבה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!

אמר רבינו הקדוש: "רציתי שהענין שלי יתפשט בלבבות האנשים המתמידים בעבודתם כאנשי ליטא!!"